

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 2151/2022
04.05.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Мирјане Андријашевић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца-противтуженог Даса намешатај Нови Пазар, чији је пуномоћник Иван Вулић, адвокат у ..., против туженог-противтужиоца Marketing-export акционарско друштво за производњу, трговину и услуге, Лепосавић, радна јединица Београд, чији је пуномоћник Златибор Грковић, адвокат у ..., ради дуга, вредност предмета спора по тужби 1.403.026,04 динара, а по противтужби 1.700.000,00 динара, одлучујући о ревизији туженог-противтужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 2Пж 201/20 од 16.06.2022. године, у седници већа одржаној дана 04.05.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог-противтужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 2Пж 201/20 од 16.06.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог-противтужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 2Пж 201/20 од 16.06.2022. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца-противтуженог и туженог-противтужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду 11 П 2841/2019 од 23.10.2019. године, одбијен је приговор месне ненадлежности Привредног суда у Београду; укинута је решење о извршењу Привредног суда у Београду ЗИИв 5748/18 од 31.08.2018. године, у целости; усвојен је тужбени захтев тужиоца па је обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 1.403.026,04 РСД и затезну камату по стопи прописаној Законом о затезној камати и то на појединачно опредељене новчане износе почев од одређених датума доспелости до исплате; одбијен је противтужбени захтев туженог да се обавезе тужилац да туженом исплати износ од 1.700.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 11.07.2019. године до исплате; обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 162.006,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда 2Пж 201/20 од 16.06.2022. године, одбијена је жалба туженог као неоснована и потврђена наведена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде тужени изјављује ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужилац је доставио одговор на ревизију којим је оспорио ревизијске наводе туженог и предложио одбијање ревизије као неосноване. Тражио је накнаду трошкова за састав одговора на ревизију.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...18/20) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије туженог, изјављене на основу члана 404. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, разматрањем правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно ново тумачење права, све имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване нижестепене одлуке.

Нижестепеним одлукама одлучено је о захтеву тужиоца за исплату новчаног потраживања по основу цене по рачунима за испоручену робу и о захтеву туженог за исплату новчаног потраживања на име лежарине предметне робе и накнаде за истицање рекламе на објекту туженог. Правноснажна одлука о усвајању тужбеног и одбијању противтужбеног захтева заснована је на закључку судова да је између парничних странака уговорен пословни однос по основу купопродаје са задржавањем права својине. Закључак судова је и да не постоје докази о томе да се ради о другој врсти пословног односа односно о комисионо-консигнационом односу, због чега нема основа туженог да потражује накнаду на име лежарине за робу, и да нема доказа о постојању уговора о рекламирању, због чега тужени нема основа да потражује накнаду на име истицања рекламе тужиоца. Ревидент оспорава правилност примене материјалног права од стране судова у доношењу изнетих закључака о непостојању комисионо-консигнационог пословног односа између тужиоца и туженог.

Материјално право на које ревидент указује, којим је уређен институт комисионо-консигнационог посла, не изискује ново тумачење права, уједначавање судске праксе, нити разматрање правних питања од општег интереса, или у интересу равноправности грађана. Ревизијски наводи туженог не представљају правно релевантни основ за изјављивање посебне ревизије из те законске одредбе. Ревидент у прилог наводима о потреби уједначавања судске праксе не указује на супротне правноснажне или ревизијске одлуке у истој или сличној чињенично-правној ситуацији. Евантуална неправилност у примени материјалног права у доношењу правноснажне пресуде, пре свега у одређивању правне природе облигационог односа између странака, сама по себи није основа за изузетну дозвољеност ревизије. Према томе, нема основа у цитираној одредби члана 404. Закона о парничном поступку да се

изузетно дозволи ревизија ради одлучивања о правилности примене материјалног права у доношењу побједане пресуде.

Стога је, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу – предлог за извршење 10.08.2018. године. Вредност предмета спора је износ од 1.403.026,04 динара по тужби и 1.700.000,00 динара по противтужби.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да у споровима мале вредности, против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

Како се конкретном случају ради о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку, изјављена ревизија сходно одредби члана 479. став 6. Закона није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке решења.

Ставом трећим изреке, одбијени су захтеви за накнаду трошкова ревизијског поступка на основу овлашћења из члана 165. став 1. ЗПП и то с обзиром да тужени није успео у ревизијском поступку, а код тужиоца се не ради о трошковима потребним ради вођења ревизијског поступка у смислу члана 154. ЗПП.

**Председник већа-судија,
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић